Fata din avion este povestea incredibilă care le aduce împreună pe Margaret și Cassie, eroinele din ***Cum să mergi mai departe*** și ***Flăcările care m-au învățat să iubesc***.

O punte de legătură plină de momente imprevizibile, emoție și curaj. Lumea imaginată de Katherine Center, acolo unde personajele se întâlnesc, deși nu fac parte din aceeași poveste, pare atât de reală! Îți vei dori să știi totul despre aceste femei minunate!

„Ador să văd cele două personaje împreună. Cassie este îngerul păzitor al lui Margaret. Această povestire face o conexiune semnificativă între cele două cărți. Sunt de părere că un bun scriitor este un profesor excelent, mai ales atunci când lecțiile de viață ale personajelor sale ficționale sunt suficiente pentru a te simți mai educat emoțional."

– Asianbookworm.reads

„O scurtă poveste minunată, văzută din perspectiva unuia dintre personajele secundare în tragedia care îi schimbă viața lui Margaret în cartea ***Cum să mergi mai departe.***"

– Erin

BOOKZONE

ISBN 978-606-9008-99-7
9 786069 008997

Cuprins

Title page

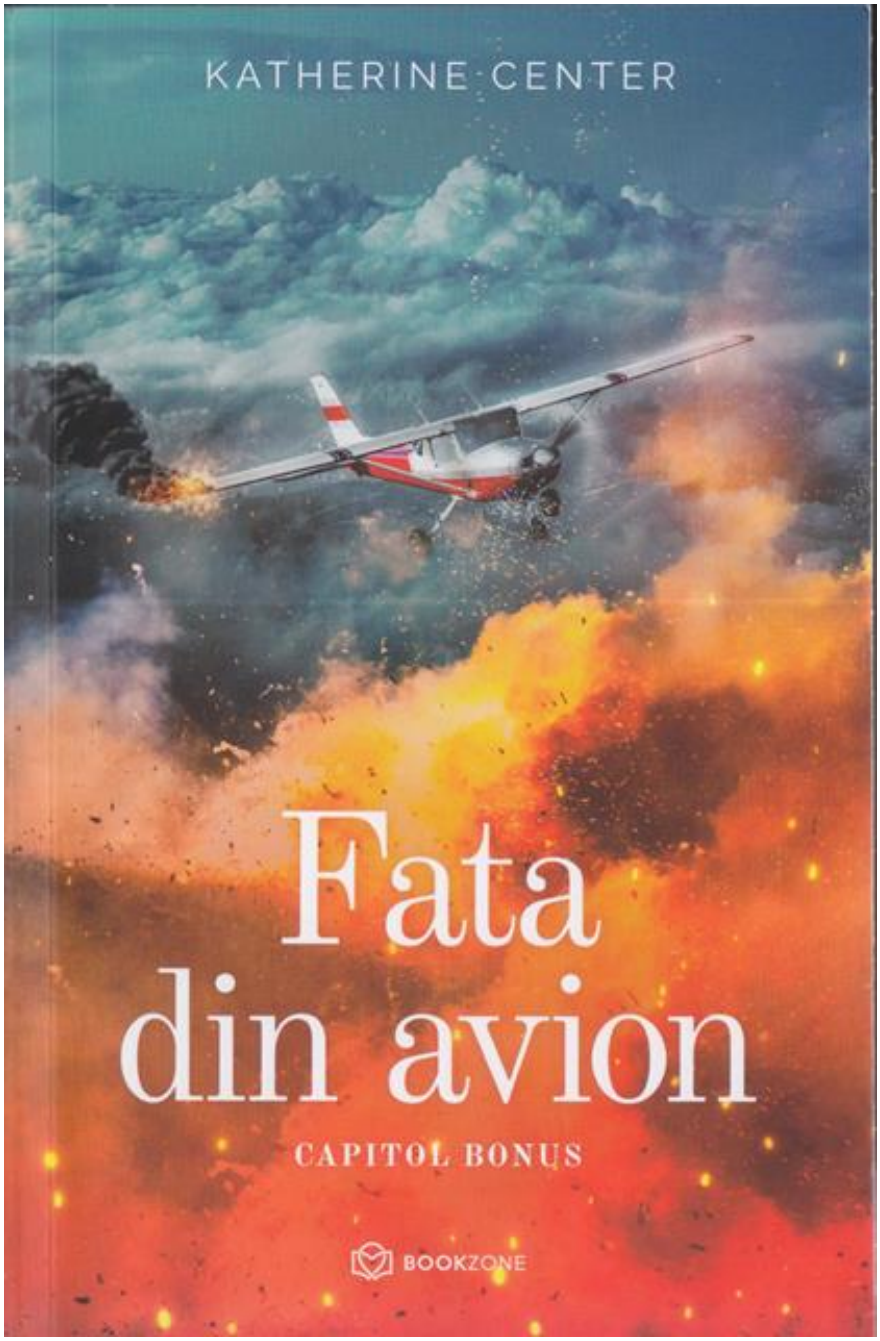
KATHERINE CENTER
Fata din avion
CAPITOL BONUS
BOOKZONE

KATHERINE CENTER

FATA DIN AVION

Capitol de legătură între „Cum să mergi mai departe” și „Flăcările care m-au învățat să iubesc”

Traducere: Iulia Dromereschi
Titlul original: *The Girl in the Plane,* 2019

Editura Bookzone, 2020

Versiune ebook: v1.0, martie 2021

Multe dintre apelurile efectuate către Pompieri nu sunt pentru incendii. De fapt, nouăzeci la sută dintre apelurile pe care le primim au alte cauze.

Majoritatea sunt de ordin medical: dureri în piept, accidente de mașină, supradoze. Iar în ultima vreme, se poartă pietrele la rinichi.

Un procent uluitor de apeluri sunt din cauze stupide. Mărunțișuri pentru care n-ar fi cazul să formezi 911[1]. Dureri de dinți și de cap, crampe ale degetelor de la picioare, unghii agățate. O dată, am primit un apel din cauza unui *lob lipsă al urechii.*

De parcă n-ar fi ajuns la toată lumea nota informativă despre menirea serviciilor de urgență, care se ocupă doar de… urgențe.

Și încă n-am pomenit nimic despre lucrurile absurde. Suntem sunați mereu pentru că lumea vede fantome. De asemenea, mai primim apeluri pentru următoarele situații: chei rătăcite, vecini nepoliticoși, parole de Wi-Fi uitate și coșmaruri. Există o subcategorie a populației care formează 911 pentru orice problemă pe care nu o poate rezolva în cinci minute. O dată, ne-a sunat un tip ca să ne ceară să venim la el acasă și să-i comunicăm mamei lui că era cazul să-l respecte. O doamnă a mimat un infarct ca să poată străbate orașul în ambulanță și să-și ducă la ZOO copiii. Un ins ne-a sunat fiindcă în spatele rezervorului de la toaleta lui se ascundea un sconcs.

Să nu uităm de femeia care voia să-i mutăm canapeaua. Când i-am zis că nu era treaba noastră, a sunat la poliție pentru a depune plângere.

Da.

Urgențele adevărate nu-s nici pe departe grosul.

Când primim un apel real, pentru o situație pe viață și pe moarte, suntem cumva exaltați și dornici să ne facem meseria. Pentru asta ne-am pregătit. Pentru asta *existăm.* Nu să-ți aducem ață dentară, ci să te salvăm!

Dacă putem.

Nu știu cum s-o zic fără să par lipsită de suflet, și poate că e de înțeles doar după ce ai văzut prea multe tragedii de aproape, însă așteptăm cu interes doar apelurile cu adevărat urgente.

Sunt apelurile care contează! Sau măcar cele în care nu ni se transmite c-a fost văzut Elvis.

Acestea fiind zise, când am primit apelul legat de prăbușirea unui avion pe Aerodromul *Seger,* am fost uluită. *Accident de avion. Super.* Mai puteam bifa o categorie de misiuni de salvare pe lista mea de dorințe. Nu mai fusesem niciodată să-mi exercit meseria în cazul unui accident de avion.

Apelul s-a auzit prin stație chiar când ne așezam la cină.

— Medic doi – scară patru – mașina șaisprezece – district patru – interveniți la: accident de avion civil pe Aerodromul *Seger.* Nu sunt semne de foc.

Noi eram. Mașina 16. Cea mai apropiată secție de aerodromul cu pricina.

Încă de la începutul turei de dimineață, Reichman afumase o bucată de carne și tocmai o aducea la masă, când am auzit apelul.

— Luați-vă la revedere de la fleică, a spus căpitanul nostru, apucând o bucățică desprinsă și vârându-și-o în gură.

Am lăsat atunci restul pe masă, sub o folie de aluminiu.

Șaizeci de secunde mai târziu, am sunat la dispecerat ca să aflăm ultimele noutăți legate de accidentul aviatic. Apeluri multiple la 911 confirmau că un avion mic, particular, se răsturnase pe aerodrom în timpul aterizării.

Excelent.

Când te îndrepți spre locul unui accident, ai o senzație incomparabilă. E un amestec de tensiune, concentrare și nerăbdare. Simți că ești pe cale să faci un lucru important. Am mai fost trimiși spre aerodromul acela, dar niciodată pentru o prăbușire. O dată fusese vorba despre o alarmă falsă la hangar, altă dată despre o scurgere de combustibil

și, a treia oară, pentru un tip care se blocase în baie.

Lucrurile stăteau altfel acum.

Am privit din mașină succesiunea rapidă a străzilor, în felul acela nelumesc în care par să se desfășoare când pornim într-o intervenție. Se lăsa înserarea, iar norii amenințau cu ploaie. La început, mi s-a părut că ne deplasam ca prin vis și că totul era suprarealist. Copiii din parcuri se opreau să ne privească trecând. Chiar și adulții ridicau mâinile să ne facă semn, de parcă vedeau niște celebrități – sau poate doar niște prieteni vechi.

Apoi a început să plouă, iar oamenii au dispărut fiecare către casele lor.

— A mai fost careva într-o misiune de salvare în cazul unui accident de avion? am întrebat.

— Seamănă cu accidentele de mașină, a zis Hernandez.

— Numai că aici e vorba de ceva cu aripi, a adăugat Reichman.

— Mersi, am zis, pufnind.

După un minut, Big Tom a spus:

— Eu am fost la accidentul avionului *Continental* 737, din 1998. N-a fost deloc plăcut.

Chiar când am ajuns, ploaia s-a oprit la fel de brusc cum începuse. Fusese o răpăială scurtă.

Unul dintre rapoarte spunea că avionul pierduse o aripă, iar când am oprit, am văzut că așa era. Aparatul de zbor zăcea ca un cadavru pe pistă, iar bucățile de metal desenau o cale punctată până la ce mai rămăsese din avion, totul fiind înghesuit într-un șanț.

Pista era pustie, cu excepția unui bărbat slăbuț, îmbrăcat într-o cămașă marca *Izod* și niște pantaloni de pânză kaki, cu o curea aproape comică. Era ud până la piele și ne tot făcea semn cu mâna. Am condus spre el și am oprit mașina la câțiva metri distanță. Gâfâia și nu vorbea tocmai coerent, ci precum oamenii amețiți.

Am știut imediat că fusese în avion.

— A fost un accident! a strigat el, în timp ce coboram.

— Ești rănit? l-am întrebat, îndreptându-mă spre el.

Eram medicul superior.

— Mi-am pierdut telefonul!

— Ești rănit? am repetat, atingându-l cu mâna și scanându-l din cap până în picioare.

Dar el a spus doar:

— Ai văzut cumva pompierii? Trebuie să-i chem!

Eram pompierii. Și el era în stare de șoc.

Mă aflam chiar în fața lui, echipată până în dinți, la fel și mașina noastră de pompieri, de un roșu strălucitor, cu alerte luminoase. Văzând cum se prezintă, i-am spus, adoptând un ton simplu, de parcă-i dădeam o informație interesantă:

— Noi suntem pompierii. Apoi am insistat: Mai era cineva cu tine?

S-a încruntat și a clipit, parcă încercând să-și limpezească privirea. Apoi s-a uitat de la mine la mașină și înapoi, punând lucrurile cap la cap: *o tipă* plus *pompierii.*

— Ești cu departamentul de pompieri, mi-a zis, având o revelație.

Deloc surprinzător. Șocul împiedică adesea oamenii să înțeleagă lucrurile, de parcă lumea ar fi un puzzle ale cărui piese nu se potrivesc.

Lângă mașină, operatorul nostru pornea pompa de spumă, iar restul echipajului derula furtunul către rămășițele avionului. Din cauza scurgerii de combustibil, nu puteam folosi apă. Încă nu luase foc, dar, după un asemenea accident, orice fir desprins putea provoca un incendiu. Trebuia să neutralizăm combustibilul înainte de orice.

Asta însemna foarte multă spumă.

Voiam să ajut echipajul, dar trebuia să termin mai întâi triajul.

— Ești rănit? l-am întrebat din nou, cu mai multă insistență.

În sfârșit a clătinat din cap, părând să ia suficient contact cu realitatea ca să răspundă.

— Eu sunt bine, a zis el, apropiindu-se. Dar iubita mea este încă în avion!

M-am întors într-acolo.

— Trebuie să o scoateți! a zis, aproape isteric, pentru că devenea tot mai conștient. Are picioarele blocate.

În spatele nostru trăgea o ambulanță. Cu doi medici.

Deja îl evaluasem suficient pe tipul ăsta ca să știu că nu avea nevoie de mine. Spre deosebire de iubita lui.

L-am privit în ochi.

— Vezi ambulanța? i-am spus, arătând în direcția ei. Du-te și lasă-i pe medici să te consulte.

— Dar sunt bine, a zis.

Poate era sau poate nu. După o traumă, majoritatea oamenilor nu pot face diferența. Ideea era să-l îndepărtez de avion, de pericol, și să-l direcționez spre echipa calificată.

A rămas cu ochii la rămășițele avionului. Echipajul se poziționase ca să pornească spuma. S-a uitat la mine.

— Ce mai așteptați? Scoateți-o de-acolo!

— Trebuie să neutralizăm mai întâi scurgerea de combustibil.

— Dar e singură! Și e blocată!

Chiar n-aveam timp să stau la discuții.

— Domnule, i-am spus cu fermitate. Trebuie să vă vadă paramedicii.

— Dar nu pot pleca. Ea are nevoie de mine.

A făcut un pas spre avion, de parcă voia să – *Ce? Să intre înapoi?*— dar l-am împiedicat, făcând totodată un gest către paramedici prin care le comunicam să se apropie.

S-a uitat iar în ochii mei.

— Mi-a spus să nu o las acolo.

— Nu o puteți ajuta acum, i-am zis. Trebuie să ne permiteți să ne facem datoria.

— Margaret! a strigat el, de parcă era eroul salvator, iar eu îl împiedicam, în loc să fie invers.

Trăgând de timp până aveau să ajungă paramedicii, am încercat să-l păcălesc. Am adoptat un ton liniștitor, dar autoritar.

— Nu aveți nici uneltele, nici echipamentul necesar, i-am spus. Avionul poate exploda în orice clipă. Noi facem asta mereu. Suntem foarte buni. Ce puteți face pentru iubită este să mergeți cu paramedicii și să mă lăsați să-mi fac meseria.

— Logodnică, m-a corectat el.

S-a întors și a văzut paramedicii apropiindu-se. A părut să intre în panică. Ar fi fost ușor să nu ne facă greutăți. Dar a ales contrariul.

— Margaret! a strigat iar, apoi a luat-o la fugă spre avion.

Nu aveam de gând să-i permit să ajungă acolo.

L-am apucat de braț când a țâșnit pe lângă mine și l-am răsucit în genunchi pe beton, cu o mișcare atât de fluidă, că a ridicat apoi privirea uluită spre mine, de parcă nu pricepea cum ajunsese în poziția aceea.

— Nu puteți merge acolo, i-am zis, parcă vorbind cu un copilaș. Nu este sigur.

Chiar atunci, parcă pentru a confirma ce-i spusesem, avionul a izbucnit în flăcări.

Reichman și Big Tom erau pregătiți să dea drumul spumei, așa că focul a fost înăbușit imediat ce s-a pornit.

Totuși, situația nu se prezenta grozav pentru fata din avion.

Imaginea a părut să-l înfrângă pe tipul sclifosit. L-am lăsat.

Medicii au văzut și ei și l-au luat de acolo, chiar când Reichman îmi făcea semn spre avion

— *Haide! Treci înăuntru!*

Mi-am pus masca pe față și am pătruns în vălătucii de fum. Era un fum alb, amestecat cu

abur, dar se risipea repede. Am pornit lanterna, însă n-am mai avut nevoie de ea după câțiva pași. Vedeam rămășițele din fața mea, pătate de fum și, cumva, parcă așteptând să dispară cu totul.

Poate că iubita era bine. Sau poate se aprinsese ca o torță. Șansele erau cam de cincizeci-cincizeci.

OK. Mai degrabă treizeci-șaptezeci.

Big Tom venea după mine, cu cutterele speciale, fiind urmat de Hernandez, cu ranga. Restul echipajului se pregătea să stabilizeze coca[12], folosindu-se de piloni. Ținând cont de poziția avionului, trebuia întâi să ridicăm cumva acoperișul, ca s-o scoatem pe fată.

Din fericire, avioanele astea de mici dimensiuni sunt învelite în foaie de tablă. Am fi putut folosi și un deschizător de conserve, dacă trebuia.

Am început să tragem de metal. Era momentul în care aveam să aflu dacă urma să salvez sau doar să extrag pe cineva. M-am pregătit pentru orice posibilitate: pentru un cadavru complet carbonizat, pentru un trup viu, pe jumătate carbonizat sau – cel mai urât scenariu – pentru un trup viu, în mare parte carbonizat.

Să fiu sinceră, mă așteptam să văd un cadavru înnegrit și complet carbonizat.

Dar, din fericire, n-a fost cazul.

În schimb, am dat cu ochii de o fată blondă, la vreo douăzeci plus, deloc carbonizată, care purta o rochie fără bretele și era pe locul ei, cu centura pusă. Rânjea încântată.

— Te iubesc! a spus. Înainte să pot scoate o vorbă, a continuat: Nu am fost niciodată mai fericită să văd pe cineva! Includ și momentul ăla în care eram la restaurant și m-am așezat, din întâmplare, la o masă distanță de Russell Crowe.

Mi-a luat o secundă să răspund.

Dintre toate posibilitățile la care mă gândisem privind starea victimei din interiorul epavei, această situație – să găsesc o persoană *vorbăreață* și entuziasmată – nu se afla pe listă. Era oare

posibil ca fata asta să poată scăpa din accident fără nicio zgârietură?

Nu. Nici pe departe.

N-aș putea spune de unde mi-am dat seama, însă, când ai evaluat suficienți pacienți, deja începi să știi lucruri fără să le deslușești conștient. Simțurile tale preiau informațiile și le corelează cu date pe care nici măcar nu este nevoie să le *citești.* Știam deja sigur că nu era nici pe departe atât de bine precum părea.

Carlinga mirosea a grătar, în primul rând. Asta însemna că suferise arsuri. La revedere, fleică la cină! Corpul ei era înclinat ciudat, fără să mai spun că era prinsă cu centura într-o rână. I-am privit picioarele și bănuiala mi s-a confirmat: erau îndreptate în direcții diferite.

Ceva nu era în regulă.

Era timpul să trec la treabă și să aflu ce.

Mi-am scos masca și gluga și am strigat:

— Avem o pacientă în viață! O să am nevoie de o placă și de un guler cervical. Să cheme cineva elicopterul!

Când m-am întors din nou spre ea, arăta către mine, uimită.

— Ești fată! a zis.

— Da, am confirmat, pe ton de conversație.

Pacienta avea pupilele egale, privirea concentrată, căile respiratorii libere și era cât se poate de conștientă.

— Mi-e atât de rușine, a zis și a făcut apoi semn spre mască. Am presupus că ești tip, înainte să-ți scoți masca. Cât de sexist!

Am clătinat din cap să nu-și facă griji.

— Mi se întâmplă des, i-am spus.

— Pun pariu, a zis ea.

Avea acea intensitate ușor grăbită, maniacală, pe care o capătă glasul oamenilor când se chinuie să revină la normal.

Am lăsat-o să vorbească, în timp ce o examinam.

— Dar mi se pare super *cool*[3], a continuat ea, că ești pompier. Să știi că-s uluită. Parcă aș vedea un unicorn! Un unicorn *femelă*! Am știut mereu că există femei pompier, dar n-am văzut niciodată una. Dar iată-ne! De-a dreptul surprinzător. Cred că ar trebui să-ți cer autograful. Ar fi ciudat? Până acum, a fost cea mai nebunească zi, dar simt că, dacă aș obține autograful unui unicorn, s-ar putea să fi meritat.

Era simpatică, trebuia să recunosc.

— Spune-mi cum te numești, i-am zis, parțial ca să văd dacă își amintea.

— Margaret, mi-a răspuns hotărâtă. Dar nu mi-a plăcut niciodată. Mi se pare bătrânesc. Mi-am petrecut copilăria visând la o poreclă.

— Zi-mi unde te doare mai tare, Margaret.

După ce le aflu numele, le folosesc iar și iar, urmând teoria că sunetul familiar este liniștitor.

— Nicăieri, mi-a spus ea. Nu mă doare nimic. Sunt bine. Doar că sunt blocată. Însă nu mă incomodează. A privit o clipa peste umărul meu, apoi s-a încruntat. De ce ninge?

Nu era prima dată când auzeam întrebarea.

— Este spumă, i-am zis. Ca să stingem focul.

— S-a aprins ceva? m-a întrebat ea, pe un ton amabil. Apoi și-a amintit: Ah, da! Focul! S-ar putea să am niște arsuri.

Nu greșea. Le localizasem deja, pe gât și pe umăr. Zonele erau carbonizate. Fără îndoială, erau arsuri de gradul trei.

I s-a întunecat privirea.

Trebuia să-i administrez o perfuzie și să o conving să accepte oxigen suplimentar, așa că am pus capăt conversației, spunându-i că era norocoasă fiindcă supraviețuise și, știți voi, accepta partea bună a lucrurilor.

Și asta face parte din meserie: să ajut pacienții să își păstreze calmul și să-i feresc să afle prea multe, prea repede. Echilibrul este mereu precar.

Trebuie să le spui cât e de important să-ți permită să îi ajuți, dar fără să-i sperii.

Margaret insista că se simte bine. Avea planuri pentru cină. Voia să-i desfac centura ca să meargă să vadă cum se simțea iubitul ei. După aceea, s-a corectat. *Logodnicul.* Și îmi tot repeta că avea picioarele blocate.

Dar nu erau.

Părea să creadă că partea din față a avionului se boțise după impact și îi strânsese picioarele, ca un acordeon, blocându-le. Dar carlinga nu era deloc șifonată. Era suficient spațiu. Picioarele ei erau libere.

Am întrebat-o iar și iar dacă-și putea mișca degetele.

— Sigur, mi-a spus ea. Floare la ureche.

Dar nu se întâmpla nimic.

Nu era a bună.

Accidentările coloanei sunt imprevizibile. Există oameni despre care crezi că nu vor mai merge niciodată, dar care sfidează toate pronosticurile, și oameni cărora pare să le meargă de minune, și totuși nu reușesc. Corpul omenesc este plin de mistere, iar eu nu eram tocmai o naivă încât să cred că am toate răspunsurile. Însă știam prea mulți fizioterapeuți și văzusem prea multe miracole ca să renunț atât de repede.

Aveam totuși un sentiment neplăcut.

Când mișcăm pacienții, o facem mereu cu multă grijă, dar când este vorba despre accidentarea coloanei, știm perfect că până și cea mai mică mișcare greșită poate afecta restul vieții acelei persoane.

Am plasat o placă specială în spatele lui Margaret și am început să îi prind în cureluțe toată partea superioară a corpului, gâtul și capul, în timp ce ea insista mai departe că era OK.

— Așa e procedura, îi repetam. Trebuie să respectăm regulile.

Iar ea m-a crezut. Pacienții ne cred mereu.

Oamenii au cea mai mare încredere în tine când le salvezi viața.

A vorbit cu mine fără întrerupere. Practic, mi-a luat interviu, de parcă eram invitată la talk-show-ul ei.

A vrut să-i spun povestea vieții mele. Unde mă născusem, ce studiasem și cum reușisem să pun mâna pe un job atât de *cool*.

După o vreme, a întrebat:

— Cum ai spus că te numești? Mi-ai zis, dar am uitat deja.

— Cassie, i-am răspuns.

— Ah, minunat, a spus ea, autoritar. După prințesa troiană?

Nu eram sigură.

— Cred că mamei i-a plăcut numele, atât.

— Dar știi povestea?

Am clătinat din cap și mi-am văzut de treabă, deși o ascultam.

— În mitologia greacă, mi-a spus ea, Casandra era una dintre preotesele lui Apollo, iar acest zeu îi oferise darul profeției. Apoi a vrut să se culce cu ea, evident, ceea ce nu era deloc în regulă, pentru că ea făcuse un jurământ de castitate. L-a refuzat, și de aici versiunile sunt diferite. Unii spun că l-ar fi scuipat ea, alții spun că el ar fi scuipat-o. Cert este că a blestemat-o pe vecie.

— Care era blestemul?

— Să prezică mereu corect viitorul, dar să nu o creadă nimeni.

M-am încruntat la ea. *Dur.*

Margaret a continuat:

— Mulți spun că ea i-ar fi promis lui Apollo că se va culca cu el în schimbul darului, însă mie mi se pare a fi doar o campanie de calomnie evidentă. Așa-i? Învinuirea victimei.

— N-am auzit niciodată povestea, i-am spus.

— Tata adoră mitologia, mi-a zis ea, ridicând din umeri. Așa că știu toate poveștile.

Nu aflam în fiecare zi astfel de lucruri interesante de la o pacientă, cu atât mai puțin ceva despre mine.

Dar aveam treabă. Am rugat-o din nou să își miște degetele de la picioare.

— Poftim, mi-a zis ea.

Degetele nu i s-au mișcat. Apoi a adăugat:

— Sunt atât de bucuroasă că nu am murit. Eram sută la sută sigură că sunt moartă.

— Cu siguranță n-ai murit, am spus, strângând o curelușă.

— Mai întâi, am crezut c-o să mor când ne-a răsturnat vântul. Apoi, când Chip m-a lăsat singură în carlingă. După asta, am crezut că sigur voi muri când am fost, știi tu, *înghițită de flăcări.*

— Ușor de crezut, i-am spus.

— Practic, am fost aproape pe moarte de trei ori, în aceeași zi, mi-a zis. Am trăit întreit o experiență teribilă, dar am simțit și de trei ori mai multă ușurare la final.

— O zi groaznică, am comentat, prinzându-i ușor o chingă peste frunte și imobilizându-i complet gâtul pe placă.

— Știi cum percep senzația de ușurare după accidentul ăsta oribil? m-a întrebat ea.

— Cum?

Am privit-o în ochi.

Complet imobilizată, cu fața și corpul prinse în zig-zag în curelușe pe placă, Margaret mi-a zâmbit larg, cu ochi strălucitori, și-a zis:

— Ca pe o binecuvântare.

A fost nevoie de șase tipi, plus eu, ca să o mișcăm, centimetru cu centimetru, afară din ce mai rămăsese din avion și să o atașăm de o placă mai mare. Am transmis datele ei prin stație către zborul de salvare, în timp ce se apropiau. Tensiune: 160mm/90Hg[4]. Puls: 140 bătăi/minut. Respirație: superficială, 22 de respirații/minut.

Am urcat-o pe o targă pe roți și am împins-o încetișor spre ambulanță. Logodnicul ei stătea lângă ea, privindu-ne, cu o pătură pe umeri, iar când am urcat-o în mașină, ca să o ducem – doar o sută de metri de la epavă până la elicopter, pentru a reduce pe cât posibil mișcarea coloanei – a venit cu noi.

Dar nu a spus niciun cuvânt.

Ea nu putea întoarce capul, bineînțeles, dar îl vedea cu colțul ochiului. Nu a părut să observe cât era de palid.

— A fost cât pe ce, nu-i așa, Chip? i-a spus. Credeam că s-a zis cu noi. Cât de bruscă a fost pala aceea de vânt? Apropo, bună manevră. Cred că ar trebui să suni la restaurant și să ne schimbi rezervarea. Probabil că au deschis până la miezul nopții – sau doar până la ora 23:00? Poate că o să terminăm prea târziu la spital. În fond, putem merge și la *Taco Cabana.* Sunt non-stop. N-am pretenții. Să fie ceva. Să putem sărbători. Ah, și am uitat să-ți zic mai devreme: e foarte sexy vocea ta de pilot.

Logodnicul ei nu i-a răspuns. Nici măcar nu a privit-o în ochi. Nimic.

Atunci ea și-a întors privirea spre Reichman, care tocmai îi tăiase hainele.

— Ne-am logodit, l-a anunțat ea. Chiar înainte să ne prăbușim.

M-am întrebat dacă mai existase vreo persoană în istorie care să fi rostit acele cuvinte în aceleași condiții.

Dar Reichman i-a făcut cu ochiul.

— O poveste strașnică, tocmai bună de spus nepoților.

Când am transferat-o în elicopter, Margaret m-a întrebat:

— Poate și logodnicul meu să vină cu mine? Nu a fost niciodată cu elicopterul. Și aproape că și-a luat brevetul de pilot.

Unul dintre medicii din elicopter s-a uitat la mine, fără să-l vadă ea, iar eu am încuviințat scurt. Atunci medicul a făcut un semn spre logodnic: *Dacă asta vrei.*

Dar logodnicul a clătinat din cap spre medic: *Nu, mersi.* Apoi s-a aplecat ca să fie văzut de fată și i-a spus:

— Nu e voie, iubito. Dar ne vedem acolo.

Cred că mi-a picat fața.

De când lucrez în serviciile de intervenție, nu am văzut nici măcar o dată o persoană iubită să aibă șansa de a rămâne cu un pacient și să nu profite de ea. Am luat în mașină bunici care hohoteau, frați și surori care jeleau, prietene înlăcrimate și tați isterici. Am văzut iubitul unei paciente care a sărit pe planșele noastre și a rămas agățat de ele, pe o distanță de trei blocuri. Am văzut până și un tată care aproape că și-a rupt picioarele în încercarea de a salva viața cățelului familiei sale. A trebuit să trântesc la pământ o mamă care încerca să intre iar într-o casă cuprinsă de flăcări.

Dar era prima oară când vedeam o iubită dezbrăcată pe o targă, îndreptându-se spre Urgențe, implorându-și iubitul să o însoțească și pe el refuzând.

— Am nevoie de tine, a spus ea.

— Nu pot, i-a răspuns el.

Dar putea. Poate că accidentul îi provocase teama de a zbura iar. Cine știe la ce se gândea? Dar un lucru era sigur: ea avea nevoie de el, iar el a refuzat-o. Am știut, în secunda aceea, că nu era tipul pe care-l credea ea. M-am gândit la tiza mea din Grecia antică, despre care nu știusem până atunci. Vedeam cu certitudine o parte a viitorului și știam că tipul ăsta o va dezamăgi.

După ce elicopterul s-a ridicat de la pământ, am rulat furtunul și i-am lăsat pe inspectorii FAA[5] să se ocupe de locul accidentului.

Ne-am întors la secție și la fleica sleită.

În meseria de pompier, răspunzi la atâtea apeluri, că multe dintre ele se amestecă. Dar ceva la fata asta, la Margaret, a rămas în mintea mea. Șocul de-a o găsi vie în carlingă, poate. Sau felul în care îmi dăduse o lecție spontană de mitologie greacă. *Asta* chiar nu se întâmpla în fiecare zi. Sau poate fiindcă, de când îmi făceam meseria, nu îmi aminteam de alt pacient care să mă fi întrebat ceva despre mine.

Mai târziu, în tură, ne-am oprit la spitalul unde o duseseră. Acolo am întrebat-o pe asistenta de la triaj de starea ei. Intrase deja în operație, ca să i se stabilizeze vertebra L1, care fusese strivită în partea lombară, și am decis să intru în sala de observație și să o văd – ceva ce nu obișnuiam să fac.

În lift, urcând, am dat peste un vechi prieten, un tip pe care nu-l mai văzusem de câteva luni. Era angajat ca fizioterapeut.

— Am auzit că te-ai întors, i-am spus, îmbrățișându-l.

— Nu mai aveam opțiuni, mi-a zis el.

— Cum merge treaba?

— Tu ce crezi?

— Cu Myles făcând pe șeful, cred că nu grozav.

Am ajuns la etajul unde trebuia să cobor, iar ușile s-au deschis cu un semnal sonor. Apoi nu știu de ce am făcut-o, însă l-am întrebat: *Hei, ai un minut?* Și l-am tras după mine pe coridorul de la etajul patru.

S-a uitat la ușile liftului, care se închideau în urma noastră, și a zis:

— Cred că am.

L-am condus pe coridor, spre sala de observație. Parțial, mă bucuram să îl văd și voiam să mai stăm de vorbă. Dar mai ales, pe cât de nebunesc ar suna, voiam să i-l prezint lui Margaret.

Ea era însă în operație. Sub anestezie.

Sala de observație era pustie și întunecată. Un student uitase un pix fără capac pe una dintre bănci. Geamul care dădea direct spre sală era luminat ca un ecran TV imens.

L-am condus lângă el și am privit amândoi, blocați.

— E pacienta ta? a întrebat.

— Accident de avion.

Margaret nu se vedea dincolo de personalul medical. Avea o cască pe cap, pleoapele lipite și un tub respirator vârât la nivelul gâtului. Am lovit cu degetele în sticlă și am zis:

— Ea este Margaret. Are L1 strivită.

A tresărit.

— Asta nu-i deloc bine.

— Strivită, nu ruptă.

S-a uitat la mine.

— Ce este? m-a întrebat când l-am privit îndelung.

M-am aplecat mai aproape. Îl văzusem făcând nu doar un miracol.

— Știu că te pricepi la recuperarea medicală a persoanelor care au suferit traumatisme la nivelul vertebrelor lombare.

— Mă pricep la multe.

— Așa este, i-am zis. Dar mai ales la vertebre. Ești îmblânzitorul de vertebre.

Se încrunta deja. Dar nu m-a contrazis.

— Recunosc că am avut succes cu procesul de recuperare fizioterapeutică în urma unor accidentări ale coloanei vertebrale.

I-am zâmbit larg.

— Perfect, am spus, ridicând palma ca să batem cuba. Ne-am înțeles.

— Despre?

— Lucrezi tu cu ea.

— Cu cine?

Am făcut un semn spre masă.

— Cu *Margaret.* Pacienta mea.

Dar el clătina din cap.

— Scuze. Zilele astea lucrez doar cu foști jucători de fotbal și cu bunici morocănoși.

— Pare limitativ.

— Lor le place dacă mă port urât cu ei.

— Nimănui nu-i place asta.

— Măcar ei nu se plâng.

Am rămas cu ochii la Margaret.

— Dar uită-te cât e de frumoasă.

Mi-a aruncat o privire îndoielnică. Abia dacă o vedeam.

— Serios, chiar este, am insistat. Și nu doar drăguță, așa cum sunt multe fete. Are o… strălucire.

— O *strălucire*? a repetat el.

— Da. Care-ți dă speranță.

— Ai surprins asta în timp ce o salvai?

— Da, i-am zis privindu-l în ochi. Vrei să știi despre ce a vorbit în timp ce o imobilizam pe planșă? N-am așteptat să-mi răspundă. Despre mitologia greacă.

S-a uitat la mine ca să vadă dacă glumeam. Pacienții vorbeau despre durere, îți răspundeau la întrebări și uneori urlau la tine. Nu vorbeau niciodată despre mitologia greacă. Apoi s-a întors iar spre geam.

— Crede-mă, nu vrei să lucrez eu cu ea.

— Ba așa cred că vreau.

— Nu sunt potrivit pentru nimeni acum.

— Ce tot spui? Ești cel mai bun.

A râs scurt, amar.

— Asta era înainte.

Dar reacția lui nu a făcut decât să mă întărâte. Fusese cel mai bun. O *legendă vie.* Dacă viața n-ar fi intervenit, ar fi făcut în continuare miracole. Îl trăsesem aici după mine cu gândul că o putea ajuta pe Margaret, dar am înțeles, brusc, că l-ar fi putut ajuta și ea.

— Are nevoie de cineva priceput. De un fizioterapeut cu adevărat senzațional.

Atunci și-a plecat capul și s-a frecat la ochi.

— Iar tu ai nevoie să faci ceva care chiar să conteze, am continuat. Când a ridicat privirea, a oftat încet, și-a încrucișat brațele la piept și și-a fixat privirea spre operația din sala de sub noi.

Făceam progrese. Aveam nevoie de pârghii.

— Ghici ce-a făcut chiar înainte de accident? S-a logodit. Azi este ziua logodnei ei. Și ghici cine pilota? Logodnicul. După cum s-a purtat, aș spune că-i un ticălos.

Nu s-a clintit.

L-am lăsat să absoarbă informațiile, apoi am mai făcut un lucru riscant. Am rostit numele logodnicei sale decedate.

— Avea toată viața înainte, Ian. Ce ar fi vrut Kayla să faci?

S-a strâmbat.

— Lovitură sub centură.

— Dar una corectă, i-am spus, refuzând să mă simt vinovată.

În fond, cu ea fusesem prietenă mai întâi.

Ian a oftat, iritat. Era un semn bun.

— Myles n-o să-mi permită să depun o solicitare pentru asta, mi-a spus. Dacă ar ști că vreau să mă ocup eu de ea, s-ar asigura că nu o să se întâmple acest lucru.

— E atât de răzbunător?

— De zece ori mai rău.

M-am gândit o clipă, apoi am spus:

— Atunci zi-i că n-o vrei.

Ian m-a privit.

De fapt, era posibil să meargă. Am început să dau din cap.

— Îi spui că nu o vrei…

— Și atunci, pentru că e atât de meschin, se va asigura că o primesc.

— Dacă e atât de rău cum spui.

— E mai rău.

— Atunci, bine, i-am zis, plesnindu-l peste umăr, ca un antrenor. Am rezolvat problema.

Avea să meargă? Ian chiar voia să încerce? Era într-adevăr prea distrus să mai ajute pe cineva? Nu știam. Dar cu toții suntem distruși în felul nostru. Cu atât mai mult ar trebui să avem grijă unii de ceilalți sau, cel puțin, să încercăm.

Trebuia să mă întorc în tură. M-am îndreptat spre ușă, dar Ian n-a venit după mine. Studia sala de operație.

Alt semn bun.

La ușă, m-am întors.

— Încă un lucru despre Margaret, am zis.

— Ce? a întrebat el, fără să se întoarcă.

— Și-a dorit întotdeauna o poreclă.

{1} 112 în România. (n. red.)

{2} Scheletul unei nave și învelișul ei exterior. (n. red. - Sursa: dexonline.ro)

{3} Super tare; foarte tare; grozav. (n. red.)

{4} Milimetri/ coloană de mercur (n. red.)

{5} Federal Administration Aviation (Administrația Federală a Aviației din S.U.A.). (n. red.)

Table of Contents

Title page 2